

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-117)

Mar (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 94)

571. கதிஸத்தம:

அவனே உயர்ந்த தர்மங்களை உபதேசம் செய்வதற்கு ஏற்ற ஆசார்யனாக உள்ளதால், அவனே கதி என்று நம்பிக்கையுடன் அடையலாம்படி உள்ளவன். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (342-17) - அஹோ ஹ்யநுக்ருஹீத: அத தர்ம ஐபி: ஸுரைரிஹ - இந்த நரநாராயணர்களின் முன்னிலையில் தேவர்களுக்கு தர்மம் கூறப்பட்டது - என்றது காண்க.

572. ஸுதந்வா

அமிர்த்தத்தின் பொருட்டு தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் கலகம் உண்டானபோது, அந்த நேரத்தில் அசுரர்களை அழிப்பதற்காக சிறந்த வில்லை ஏந்தியவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தத்ர திவ்யம் தநுர்த்ருஷ்ட்வா நரஸ்ய பகவாநபி - அதன் பின்னர் பகவான் மிகவும் சிறந்த இந்த அழகான வில்லை நரனின் கையில் கண்டான்.
- நரஸ்ததோ வரகட காக்ர்ய பூஷணை: மஹோஷுபி: பவநமிதம் ஸமாவ்ருணோத் - அதன் பின்னர் நாராயணனின் நண்பனாகிய நரன் ஆகாயம் முழுவதும் தன்னுடைய திவ்யமான ஆபரணங்கள் கொண்டதான பாணங்களால் மறைத்தான்.

573. கண்டபரசு:

பரசு என்னும் கோடாலியால் ருத்ரனுடன் உண்டான யுத்தத்தில் பரசு உடைக்கப்பட்டதால் கண்டபரசு என்னும் திருநாமம் உண்டானது. கீழே உள்ள ச்லோகம் காண்க:

அத ருத்ரவிதார்த்தம் இஷீகாம் நர உத்தரந்
மந்த்ரைச்ச ஸம்யுயோஜாசு ஸ: அபவத் பரசுர்மஹாந்
சுஷிப்தச்ச ஸஹஸா ருத்ரே கண்டனம் ப்ராப்தவாம்ஸ்ததா
தத: அஹம் கண்டபரசு: தத: பரசுகண்டநாத்

இதன் பொருள் - ருத்ரனை அழிக்கும்பொருட்டு நரனாகிய அர்ஜுனன் ஒரு துரும்பை எடுத்து, மந்த்ரங்களை உச்சரித்து ருத்ரன் மீது ப்ரயோகம் செய்தான். அது ஒரு பெரிய கோடாரியாக மாறியது. அதனை ருத்ரன் மீது எறிய, அது உடனே துண்டிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் உள்ளதால் என்னைக் கண்டபரசு என்றனர்.

574. தாருண:

இப்படியாக உட்புறம் உள்ள விரோதிகள் மற்றும் வெளிப்புறம் உள்ள விரோதிகள் ஆகிய அனைவரையும் அழிப்பதான் தாருணன் எனப்படுகிறான்.

வ்யாஸ அவதாரம் (575 – 607)

575. த்ரவிணப்ரத:

உயர்ந்த செல்வம் போன்று மிகவும் மதிக்கத்தக்க அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும், அவற்றின் ஆழ்பொருளையும் அளிப்பவன். த்யானச்லோகம் - வஹந் வைவாமஹஸ்தேந ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தஸம்சயம் தசுஷிணேந ச சாஸ்த்ரார்த்தநாம் ஆதிசம்ச்ச யதாஸ்திதாந் - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் அதன் பொருளையும் தொகுத்து, இட்து கையில் தாங்கிக் கொண்டு, வலது கையால் அந்த அர்த்தங்களை அங்கே உள்ளவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார் - என்றது காண்க.

576. திவிஸ்ப்ருக்

பரவித்யை மூலம் பரமபதத்தில் உள்ள தத்வங்களைப் பற்றிய ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவர். அதாவது பரமார்த்தவித் என்று கருத்து. அவருடைய மந்த்ரம் - விதிதபரமார்த்த: - உண்மையை அறிந்தவர் - என்பதாகும்.

577. ஸர்வத்ருக்

அனைத்துவிதமான வைபவங்களையும் காணவல்லவர். அவருடைய மந்த்ரம் - விதுஷே - அனைத்தும் அறிந்தவர் - என்பதாகும்.

578. வ்யாஸ:

யுகத்திற்கு ஏற்றபடி, தாழ்வான புத்திகளைக் கொண்ட மனிதர்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு வேதங்களை நான்காகப் பிரித்தவர். மூன்று காலமும் உணர்ந்தவர் என்பதால் இவ்விதம் செய்தார்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 117)

1-1-6 கௌணச்சேந் நாதம்சப்தாத்

பொருள் - ஸத் என்ற பதத்திற்குக் கூறப்பட்ட ஸங்கல்பம் என்பது அமுக்யமானது என்று கூறுவது சரியல்ல. ஸத் என்பதைக் குறித்து ஆத்மா என்ற பதம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டதால்.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) இதுவரை ப்ரதானத்தின் ஸங்கல்பம் என்பது எவ்விதம் அமுக்கியமாகப் படிக்கப்பட்டதோ, அதே போன்று அத்துடன் படிக்கப்படும் ஸத்தின் ஸங்கல்பமும் அமுக்யம் என்றே ஆகிறது. ஆகவே இது ப்ரதானத்தையே ஜகத்காரணம் என்று கூறுவதாகிறது (அல்லது ப்ரதானம் என்பதே ஸத் என்னும் ஜகத்காரணம்). இவ்விதம் உரைப்பது சரியல்ல. ஏன்? அந்த ப்ரகரணத்தில் உள்ள வாக்யமான சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - ஐததாத்ம்யம் இதம் ஸர்வே தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா - இவை அனைத்தும் ஸத் என்பதையே ஆத்மாவாகக் கொண்டவை, இதுவே உண்மை, இதுவே அந்த ஆத்மா - என்ற வாக்கியம் காண்க; இந்த வாக்கியத்தில் எந்த வஸ்துவானது ஸத் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டதோ, அதே வஸ்துவே ஆத்மா என்ற பதத்தாலும் உணர்த்தப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள (6-8-7) - ஐததாத்ம்யம் இதம் ஸர்வே தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா - என்ற வாக்கியமானது சேதநம் மற்றும் அசேதனம் ஆகிய அனைத்தையும் குறிப்பிட்டு, "ஸ ஆத்மா = இதுவே உன்னுடைய ஆத்மா" என்று ஸத் என்பதையே அவற்றின் ஆத்மாவாகக் கூறுவதாக உள்ளது. இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள உபதேசத்தில் காணப்படும் ஆத்மா என்பது அசேதனமாகிய ப்ரதானத்தைக் கூறுவதற்கு எந்தவிதமான பொருத்தமும் இல்லை. இவ்விதம் கொண்டால், நீங்கள் உரைத்த வாதத்தில் காணப்படும் தேஜஸ் போன்ற பதங்களும் பரமாத்மாவை

மட்டுமே குறிக்கும் என்றாகிறது; காரணம் அவனே அனைத்திற்கும் (தேஜஸ் உட்பட) ஆத்மாவாக உள்ளதால் ஆகும். இதனை உணர்த்தும்விதமாக சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2) - ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்த்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - இந்த மூன்று தேவதைகளுக்கும் நான் புகுந்து பல நாமம் மற்றும் ரூபம் ஆகியவற்றுடன் வெளிப்பட்டு - என்றுள்ளது காண்க. இதன் மூலம் தேஜஸ் போன்றவை தங்களுடைய அந்த நிலையை (தேஜஸ் என்றுள்ள நிலை) அடைவதும், தங்களுக்கென்று சிறப்பான பெயர்களைப் பெறுவதும் அவற்றுக்குள் பரமாத்மா புகுவதாலேயே ஆகும் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. ஆகவே கீழே உள்ள வாக்கியங்களில் காணப்படும் ஸங்கல்பம் என்பது முக்கியமானதாகவே ஆகிறது:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - தத்தேஜ ஐசுஷத
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-4) - தா ஆப ஐசுஷந்த

ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள (6-2-3) - தத்தேஜஐசுஷத - என்பதில் உள்ள ஸங்கல்பத்தைப் பற்றி சந்தேகமோ, இது ப்ரதானத்தைக் குறிந்து உள்ளது என்ற வாதமோ தள்ளப்பட்டது. இதுவே இந்தச் சூத்திரத்தின் கருத்தாகும்.

1-1-7 தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்

பொருள் - ஸத் எனப்படும் ஜகத்காரணப் பொருளை உபாஸிப்பவனுக்கு மோக்ஷம் கூறப்பட்டதால்.

ஸித்தாந்தம் - ஸத் என்பதால் கூறப்பட்ட வஸ்து இந்தச் சூத்திரத்தில் காணப்படும் கருத்தாலும் ப்ரதானத்தைக் குறிக்கவில்லை. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - நீயே அதுவாகிறாய் - என்றுள்ள ப்ரகரணத்தில் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட ச்வேதகேது தன்னுடைய ஆத்மாவாக ஸத் உள்ளதாக அனுஸந்திக்கவேண்டும் என்று உபதேசிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயேத ஸம்பத்ஸ்யே - ஸத் என்ற வஸ்துவை உபாஸிப்பவனுக்குச் சரீரம் விழும்வரை மட்டுமே மோக்ஷம் அடைவதில் தாமதம் உண்டாகிறது; சரீரம் விழுந்தவுடன் மோக்ஷம் அடைகிறான் - என்று கூறியது. இந்த வரியானது - ஸத் என்பதை எப்போதும் உபாஸித்தபடி

உள்ள ஒருவனுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பதை லக்ஷணமாகக் கொண்ட மோக்ஷமானது, சரீரம் விழும்வரை மட்டுமே தாமதமாகிறது - என்பதை உணர்த்துகிறது. இங்கு அசேதனமான ப்ரதானம் என்பதை ஜகத்காரணமாக எண்ணி தொடர்ந்து த்யானித்தபடி இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், இதுவே மோக்ஷத்திற்கான உபாயம் என்பதும் பொருந்தாத வாதங்கள் ஆகியிருக்கும். இவ்விதம் ப்ரதானமே ஜகத்காரணம் என்று கொண்டு அதனையே உபாஸனை செய்யவேண்டும் என்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-1) - யதாக்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி ததேத: ப்ரேத்ய பவதி - இந்த உலகில் உள்ளபோது ஒருவன் எவ்விதம் உபாஸனை செய்கிறானோ, இறந்த பின்னர் அப்படியே ஆகிறான் - என்ற வாக்கியத்தில் உள்ள ந்யாயத்தின்படி, அசேதனமான வஸ்துவாகவே ஆகவேண்டிவரும்.

ஆயிரம் தாய்தந்தையைக் காட்டிலும் நம் மீது மிகவும் அன்பும் அக்கறையும் கொண்டதான சாஸ்த்ரங்கள் நம்மை இவ்விதம் அசேதனமான ப்ரதானத்தை உபாஸிக்கும்படி நிச்சயமாக உரைக்காது; ஏனென்றால் அவ்விதம் ப்ரதானத்தை அடைந்தால் மூன்றுவிதமான துன்பங்களால் நாம் மீண்டும் பீடிக்கப்படுவோம் என்பதால் ஆகும். மேலும் ப்ரதானமே ஜகத்காரணம் என்று கூறுபவர்கள் கூட, ப்ரதானம் தன்னை உபாஸிப்பவனுக்கு மோக்ஷம் அளிப்பதாகக் கூறவில்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 117)

மூலம் - ஆனாலும், சேஷபூதனாகையாலே தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக் கொள்ளப் ப்ராப்தனுமன்றிக்கே அத்யந்தபரதந்த்ரனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக் கொள்ளச் சக்தனுமன்றிக்கே இருக்கிற இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாகக் கர்த்தவ்யமென்று ஒருபாயத்தை விதிக்கையும், அது இவனுக்கு ஸாத்யமாய் ஸாத்யோபாயமென்று பேர் பெறுகிறதென்று சொல்லுகையும் உபபந்நமோ? ஆனபின்பு பக்தியோகாதிகள் சேஷத்வாநுரூபங்களல்லாமையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு அநிஷ்டாவஹங்கள் என்றும் அத்யந்த பாரதந்த்ர்ய விருத்தங்களாகையாலே அஸம்பாவிதங்கள் என்றும் சொல்லவொண்ணாதோவென்னில், இது ஸர்வமோக்ஷ ப்ரஸங்காதிகளாலே முன்பே பரிஹ்ருதம். இவன் செய்ததொரு வ்யாஜங்கொள்ளாதே முக்தனாக்கில் அநாதியாக முக்தனாகப் ப்ரஸங்கிக்கும். ஈச்வரன் கேவல ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நினைத்தபோது முக்தனாக்கில் வைஷ்ணவ நைர்குண்யாதி தோஷங்களும் வரும். மோக்ஷோபாய விதாயங்களான சாஸ்த்ரங்களுமெல்லாம் நிரர்த்தங்களுமாம். ஆகையால் இச்சேஷத்வத்தால் வகுத்த விஷயத்தைப் பற்றுகையில் ஒளசித்யமும், உடையவன் உடைமையை ரக்ஷிக்கையில் ஒளசித்யமுமுண்டாம். அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தால் அவன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சுமந்து அவனுக்கு அபிமதங்களான உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கையும் பலம் பெறுகைக்கு அவன் கைபார்த்திருக்க வேண்டுகையும் ஸித்திக்கும். இச்சேஷத்வ பாரதந்த்யங்களிரண்டும் பலதசையில் அவனுகந்த கைங்கர்யத்தை அவனிட்ட வழக்காக நடத்துகைக்கும் உறுப்பாம். இவையடியாக ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரமாகாதென்பார்க்குத் தாங்கள் யதாசாஸ்த்ரம் பகவத் ப்ரீத்யாதிபலத்தைக் கோலி அநுஷ்டிக்கிற கைங்கர்யத்திலும், ஸாத்யமாக விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தி தன்னிலும் ஸ்வரூபவிரோத புத்தியாலே அதிகாரமில்லையாம். வாக்யஜந்யமான ஸம்பந்த ஜ்ஞானாதிமாத்த்ரத்திற்காட்டில் அதிரித்தமாக “சரணம் வ்ரஜ” என்று விதேயமாகையாலே ஸாத்யமாயிருக்கும் ப்ரபத்தி ஸ்வரூபமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம். ஆகையால் சேஷபூதனுமாய்ப் பரதந்த்ரனுமான இவனுக்கு யதாதிகாரம் ஸ்வரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரம் பண்ணக் குறையில்லை.

விளக்கம் – இங்கு ஓர் ஆசேஷம் எழலாம். ஜீவன் ஸர்வேச்வரனுக்காக மட்டுமே உள்ளவன் (சேஷபூதன்) என்பதால், தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள எந்தவிதமான கடமையும் அவனுக்கு இல்லை; அவன் ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே முற்றிலுமாக சார்ந்துள்ளவன் என்பதால் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள எந்தவிதமான சக்தியும் கொண்டவன் அல்லன். இப்படி உள்ளபோது இவன் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள ஓர் உபாயத்தை சாஸ்த்ரங்கள் விதிப்பதும், அத்தகைய உபாயம் இவனால் கைக்கொள்ளப்படுவதால் ஸாத்யோபாயம் எனப்படுவதும் எவ்விதம் பொருந்தும்? ஆகவே பக்தியோகங்கள் சேஷத்வமான ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது அல்ல என்பதால் அவை தீமை பயப்பவை என்றும், அவை ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு இருத்தல் என்னும் தன்மைக்கு விரோதமாக உள்ளதால் சேதனனுக்கு உண்டாகத் தகுதி அற்றவை என்றும் கூறலாம் அல்லவோ? இதற்கான சமாதானம் உரைக்கிறார். இதற்கான பதிலை நாம் "அனைவருக்கும் மோசஷம்" என்னும் ப்ரகரணத்தில் உரைத்தோம். அதாவது, எந்தவிதமான உபாயமும் இல்லாமல் மோசஷம் அளித்தல் என்றால், அனைவருக்குமே மோசஷம் அளிப்பது என்றாகிவிடும். மேலும் எந்தவொரு உபாயமும் இல்லாமல் மோசஷம் அளித்தல் என்றால், "அவனுக்கு அநாதியாகவே மோசஷம் அளித்திருக்கலாம்" என்று சிலர் கூறக்கூடும். ஸர்வேச்வரன் எல்லையற்ற சுதந்திரம் கொண்டவன் என்பதால், அவன் எண்ணியபோது, தான் யாரை நினைக்கிறானோ அவனுக்கு மோசஷம் அளித்தல் என்றால், ஸர்வேச்வரன் பாரபக்ஷம் பார்ப்பவன் என்றும், கருணை இல்லாதவன் என்றும் கூறக்கூடும். மேலும், மோசஷத்திற்கான உபாயத்தை விதிக்கின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் பயனற்றுப் போய்விடும். இது தவிர ஜீவனுடைய சேஷத்வம் என்பது அவனுடைய எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கும், எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ஜீவனைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டு ரக்ஷிப்பதற்கும் ஓர் உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளுதல் என்பது பொருத்தமாகவே உள்ளது. மேலும் ஓர் உபாயம் என்பது – இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்பட்டு இருத்தலும், ஸர்வேச்வரன் தனக்கு அளித்த ஓரளவு சுதந்திரத்தைக் கொண்டு அவனுக்கு மகிழ்வை அளிப்பதான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளவும், அதன் பலனாக ஏதேனும் அடைவதற்கு ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தை எதிர்பார்த்தபடி இருப்பதற்கும் – ஏற்றதாகவே உள்ளது. இப்படியாக உள்ள அடிமைத்தனத்துடன் இருத்தல், அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு இருத்தல் என்னும் நிலைகள், முக்தி அடையும்போது அவனுக்கு மகிழ்வை அளிக்கும் விதமாக இருக்கின்ற கைங்கர்யங்களை, அவன் நியமிக்கின்றதாகவே கொண்டு செய்வதற்குக் காரணமாகின்றன. இத்தகைய சேஷத்வம் மற்றும் பாரதந்தர்யம் ஆகியவற்றைக் காரணம் காண்பித்து, சேதனனுக்குத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் செயல்கள் ஏதும் இருத்தல் கூடாது என்று சிலர் கூறலாம்; இப்படிப்பட்டவர்களும் ஸர்வேச்வரனின் உகப்புக்காகச் செய்கின்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கு உட்பட்ட கைங்கர்யங்கள் மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகியவை ஆத்மாவிசின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் என்பதால் கைவிடும்படியே ஆகிவிடுகிறது. சேதனனின் முயற்சியாக

உள்ள ப்ரபத்தி என்பது சாஸ்த்ரங்களால் உண்டாகும் ஈச்வரன்-ஜீவனுக்குள்ள ஸம்பந்தம் என்னும் ஞானத்தின் தொடர்பு காரணமாக எழுவதைக் காட்டிலும், “சரணம் வ்ரஜ – சரணம் அடைவாய்” என்னும் வாக்கியத்தில் விதிக்கப்படுவதால் கைக்கொள்வதற்கு ஏற்றது என்று முன்பே கூறினோம். ஆகவே ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்துவிதமான அடிமைத்தனத்தைச் செய்தபடியும், அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நின்றபடியும் உள்ள சேதநனுக்கு தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்கான பக்தியோகம் போன்றவை அவனுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் இல்லை என்பதால் அவற்றைக் கைக்கொள்வதில் தடையில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 73)

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகள் க்ரஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், “யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட:” என்று க்ருஷ்ணனாசரித்த படியை யருளிச் செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து கீதையில் (3-21) - யத் யத் ஆசரதி ச்ரேஷ்ட: - உயர்ந்தவர்கள் எந்தக் கர்மங்களை இயற்றுகிறார்களோ (அந்தக் கர்மங்களை மற்றவர்களும் இயற்றுகிறார்கள்) என்று தான் கூறியதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணன் தானே நடந்துகொண்டதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளி, “லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்துமர்ஹஸி” என்று - “ஜ்ஞாநியானாலும் லோக ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து வர்ணாசர்ம தர்மங்களை நன்றாக வநுஷ்டிக்கவேணும்” என்று உபதேசித்தும், “யதிஹ்யஹம் நவர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:; மம வர்த்தமாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா, பார்த்த ஸர்வச:” என்று “ஒருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் ப்ரவர்த்தியேனாகில் மநுஷ்யரெல்லாம் மென்வழியைப் பின்செல்லும்” என்றபடியே பரார்த்தமாகத் தான் குறிக்கொண்ட நுஷ்டித்துப் போரும் ஸ்வபாவனிறே க்ருஷ்ணன்; ஏவம் பூதனானவன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது, “பீஷ்மத்ரோணா வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாஷ்ட புக்தம் வ்ருஷல போஜநம்” என்னும்படி - உத்க்ருஷ்ட வர்ண வ்ருத்தராய் இங்கே யெழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த

பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங்களை யுபேக்ஷித்து, வர்ணாத் யுத்கர்ஷ ரஹிதராய் அத்தாலே இங்கே யெழுந்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதூரர் திருமாளிகையிலே ஸாதரமாகச் சென்று புக்கு, “ஸம்ப்ரமைஸ் துஷ்ய கோவிந்த ஏதந் ந: பரமம் தநம்” என்று – பக்திபரவசரான வவர் பண்ணின ஸம்ப்ரமங்களை யெல்லாங்கண்டுகந்து, “விதூராந்நாதி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச” என்கிறபடியே - அஹங்காரோபஹத மல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், பக்தியுபஹ்ருத மாகையாலே பரமபோக்யமாயிருக்கிற அந்நத்தை, அந்த பாவநத்வ போக்யத்வங்களடியாக அத்யாதரம் பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே.

விளக்கம் - தர்மமார்க்கத்தை நிலை நாட்டவேண்டும் என்பதற்காக க்ருஷ்ண அவதரித்தருளினான். கீதை (3- 20) - லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்ப்ச்யந் கர்த்துமர்ஹஸி - உலகத்தில் உள்ளவர்களின் நன்மையைக் கருதி கர்மங்களை இயற்றியபடி இருத்தல் வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “ஞானியாக உள்ளபோதிலும் உலகினரின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் செவ்வனே இயற்ற வேண்டும்”, என்று உபதேசித்தான். மேலும் கீதை (3-23) - யதிஹ்யஹம் நவர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:; மம வர்த்தமாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா, பார்த்த ஸர்வச: - அர்ஜுனா! நான் சோம்பல் இல்லாமல் எப்போதும் கர்மத்தில் ஈடுபடாமல் இருந்தேன் என்றால், இந்த உலகமக்கள் என்னைப் பின்பற்றத் தொடங்கிவிடுவர் - என்றது காண்க; அதாவது, “நான் எனக்கு உரிய கர்மங்களைச் சோம்பல் இன்றி இயற்றவில்லை என்றால் அனைத்து மனிதர்களும் இதே வழியைப் பின்பற்றுவர்”, என்றான். ஆகவே மற்றவர்களின் பொருட்டு தனது கர்மங்களை இயற்றியபடி உள்ள ஸ்வபாவம் கொண்டவனாக க்ருஷ்ணன் இருந்தான். இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணன் பாண்டவர்களின் பொருட்டு துரியோதனனிடம் தூது சென்றான். அப்போது மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - பீஷ்மத்ரோணா வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாஷு புக்தம் வ்ருஷல போஜநம் - மதுசூதனா! தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! பீஷ்மர், துரோணர் மற்றும் என்னையும் விடுத்து தாழ்ந்த குலத்தவரான விதூரர் வீட்டில் எவ்விதம் உணவு உட்கொண்டாய் - என்றது காண்க. அதாவது உயர்ந்த குலம், ஒழுக்கம் போன்றவற்றைக் கொண்டவர்களான பீஷ்மர் போன்றவர்கள் க்ருஷ்ணன் இங்கே தங்களது இல்லத்திற்கு எழுந்தருள்வான் என்று எதிர்பார்த்தபடி இருந்தனர். ஆனால் இந்த வீடுகளை விரும்பாமல், பிறப்பு போன்றவற்றால் எந்தவிதமான உயர்வும் இல்லாதவரும், இதன் காரணமாகத் தனது வீட்டிற்கு க்ருஷ்ணன் எழுந்தருள்வான்

என்ற நினைவு அற்றவருமாகிய விதுரரின் இல்லத்திற்கு க்ருஷ்ணன் தானாகவே விருப்பத்துடன் எழுந்தருளினான். அங்கு விதுரர், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - ஸம்பர்மைஸ் துஷ்ய கோவிந்த ஏதந் ந: பரமம் தநம் - கோவிந்தா! உன்னுடைய இந்த வருகை என்பது எங்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த செல்வம் ஆகும், இதனைக் கண்டு நீ மகிழ்வாயாக - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப விதுரர் பக்திப் பரவசத்துடன் செய்தருளிய செயல்களைக் கண்டு மிகவும் உகப்படைந்தான். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - விதுராந்நாதி புபுஜே சசீநி குணவந்திச - தூய்மையானதாகவும், அன்பு கலந்ததாகவும் இருந்த விதுரர் அளித்த உணவை க்ருஷ்ணன் உட்கொண்டான் - என்றுள்ளது காண்க; அதாவது அஹங்காரம் கலக்காமல் உள்ளதால் மிகவும் தூய்மை கொண்டதாகவும், பக்தியும் இருந்ததால் மிகவும் இனிமையாகவும் விளங்கிய உணவைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், அந்தத் தூய்மை மற்றும் இனிமைக்காகவே உண்டான்.

233. பெருமாள் ஸ்ரீசபரி கையாலே அமுது செய்தருளினார்.

அவதாரிகை - ஏதப்பூர்வாவதாரத்திலும் இப்படி யநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் (பெருமாள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு முந்தைய அவதாரமான இராமாவதாரத்திலே இது போன்றே செய்ததை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ரகுல திலகராய் ஆசார ப்ரதாநரான பெருமாள், “சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:” என்னும்படி - வேடுவச்சியாய் வைத்தே குரு சுச்ருஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய், தன்னாவுக் கினியதாயிருந்த பல மூலதிகளெல்லா மிங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக் கொண்டு வரவு பார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன்னாதராநுகுணமாகத் தன் கையாலே யமுது செய்யப்பண்ண, அதி ஸந்துஷ்டராயமுது செய்தாரென்கை. இத்தால் - அபிஜநாதிகளால் வருமபிமாந கந்தமற்ற ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகருடைய அபிமாந ஸ்பர்சமுள்ளவை ஆத்மகுணைக தர்சிகளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு அதீவ பாவந போக்யங்களாயிருக்கு மென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - ரகுவம்சத்தில் தோன்றியவர்களில் உயர்ந்தவனும், ஒழுக்கத்தில் நிலைநின்றவனும் ஆகிய இராமன் செய்ததைக் காண்போம். இராமாயணம் ஆரண்ய காண்டம் (1-5-7) - சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ: - சபரியை அடைந்த தசரதனின் புத்ரனாகிய இராமன் அந்தச் சபரியால் நன்றாக ஆராதிக்கப்பட்டான் - என்றது காண்க. சபரி என்பவள் வேடுவிச்சியாக உள்ளபோதிலும் தன்னுடைய ஆசார்யர்களுக்கு மிகவும் சிறந்த கைங்கர்யம் செய்பவளாக, ஞானத்தில் மேன்மை பெற்றவளாக, தனது நாக்கில் சுவைத்து எவை இனிமையாக இருந்தனவோ அந்தப் பழங்கள் மற்றும் கிழங்குகள் பலவற்றையும் இராமனுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று சேர்த்து வைத்தவளாக இருந்தாள். இராமனின் வரவை எதிர்பார்த்தபடியும் இருந்தாள். இராமன் அங்கு எழுந்தருளியபோது தனது அன்பிற்கு ஏற்றபடி, இராமனைத் தனது கையாலேயே அவற்றை உண்ணும்படிச் செய்தாள். இதனால் மகிழ்வுடன் இராமன் அவற்றை உட்கொண்டான். இதன் மூலம் (கடந்த இரு சூர்ணைகள்) உயர்ந்த குலத்தில் பிறவி போன்றவை மூலமாக உண்டாகவல்ல அஹங்காரம் கலக்காத ஞானத்தாலும், அன்பாலும் நிறைந்துள்ளவர்களுடைய அன்புடன் கலந்த அனைத்துமே, ஆத்மகுணத்தை உணர்ந்த பெரியவர்களுக்குத் தூய்மையும் இனிமையும் கூடியதாகவே இருக்கும் - என்பது கூறப்பட்டது.

234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸித்தமான சிஷ்டாசாரங்களாலே பாகவத வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமு மிவ்வர்த்த விஷயமாக பூர்வாசார்ய வசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (மாறனேரி நம்பி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இராமாயணம் மற்றும் மஹாபாரதம் போன்றவற்றில் காணப்படுகின்ற நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்கள் மூலமாக பாகவதர்களின் மேன்மையை உணர்த்தினார். இனி இதே கருத்தைப் பூர்வாசார்யர்களின் சொற்கள் மூலமாகவும் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அபிமாந ஹேதுவான ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளின்றிக்கே ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்யாத்ம ஜ்ஞான பரிபூர்ணராயிருக்கிற மாறனேரிநம்பி, தம்முடைய அந்திம தசையிலே, “ஆளவந்தா ரபிமாநித்தருளின

வித்தேஹத்தை ப்ரக்ருதி பந்துக்கள் ஸ்பர்சிக்கில் செய்வதென்!” என்று அதிசங்கை பண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து, “புரோடாசத்தை காய்க்கிடாதே கிடீர்” என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; பெரியநம்பியும் அப்படியே பிறர் கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளி படுத்துவந்தெழுந்தருளியிருக்க; இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, “ஜீயா, மரியாதை கிடக்கக் காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றோ” என்ன, “ஆளிட்டந்தி தொழுவோ? நான் பெருமானிற்காட்டி லுத்க்ருஷ்டனோ, இவர் பெரியவுடையாரிற் காட்டி லபக்ருஷ்டரோ, “பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிச் செய்த வர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

விளக்கம் - அஹங்காரம் போன்ற பல தாழ்வுகளுக்கும் காரணமாக உள்ள உயர்ந்த குலப் பிறப்பு, ஆசாரம் போன்ற ஏதும் இல்லாதவராக, ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் திருவடிகளை மட்டுமே பற்றியவராக, ஆத்மாவைப் பற்றி உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவராக ஸ்வாமி மாறனேரிநம்பி என்பவர் இருந்தார். அவர் தன்னுடைய அந்திமகாலத்தில், “ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் ஸம்பந்தம் பெற்று, அவர் அபிமானத்திருந்த இந்தச் சரீரத்தை, இந்தச் சரீரத்தின் உறவினர்களான தாழ்ந்தவர்கள் வந்து தீண்டி, இறுதிச் சடங்குகள் செய்தால் என்ன செய்வது?”, என்று எண்ணி வருந்தினார். அப்போது அங்கிருந்த ஆளவந்தாரின் மற்றொரு சிஷ்யரான ஸ்வாமி பெரியநம்பியிடம், “புரோடாசத்தை நாய்க்கு அளித்து விடாதீர் (புரோடாசம் என்றால் யாகத்தில் தேவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் ஒருவிதமான அடை)”, என்றார் (அதாவது தனது சரீரத்தைத் தனது பந்துக்கள் தீண்டாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றார்). அதன் பின்னர் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். அதன் பின்னர் பெரியநம்பியும் அவர் கூறியபடி மற்றவர்கள் ஈமக்கடன்கள் செய்துவிடாதபடி, தானே முன்னின்று இறுதிச்சடங்குகளைச் செய்துவிட்டு வந்தார். இதனை உடையவர் அறிந்தார். உடனே அவர் பெரியநம்பியின் திருவடிகளில் பணிந்து அவரிடம், “ஸ்வாமி! சாஸ்த்ரங்களின் வரம்பை மீறுவதான இது போன்ற செயல்களை நீவிர் செய்யலாமோ”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பெரியநம்பி உடையவரிடம், “நாம் செய்யவேண்டிய ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவற்றை மற்றொருவர் மூலமாகவா செய்ய இயலும்? நான் இராமனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனோ? மாறனேர்நம்பி ஜடாயுவைக்

காட்டிலும் தாழ்ந்தவரோ? (அதாவது, இராமனே ஜடாயுவுக்கு அந்திமச் சடங்குகள் செய்தபோது இந்தச் செயல் மிகவும் குறைந்ததே என்று கருத்து). திருவாய்மொழி (3-7) - பயிலும் சுடரொளி, (8-10) - நெடுமாற்கடிமை - போன்றவற்றில் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த பாகவதர்களின் மேன்மை என்பது கடல் ஓசை போன்று எந்தவிதமான பயனும் இல்லாத ஓசையோ? ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அந்தச் சொற்களை நாம் சிறிதளவாவது நடைமுறையில் செயல்படுத்த வேண்டாமோ?”, என்றார்.

235. ப்ராதூர்ப்பாவை: இத்யாதி.

அவதாரிகை - இனி, பாகவத ஜந்மாதி ச்லாக்யதா கதநபூர்வகமாக, அபாகவதோத்கர்ஷு நிந்த்யதையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (ப்ராதூர்ப் பாவை) இத்யாதி என்று.

விளக்கம் - அடுத்து பாகவதர்களின் பிறப்பு போன்ற பலவும் சிறந்தவை என்றுள்ளதை முன்னிட்டுக்கொண்டு, பாகவதர் அல்லாதவரின் மேன்மைகள் தாழ்ந்தவையே என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ப்ராதூர்ப்பாவைஸ் ஸுரநர ஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வருத்தைரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வருத்த ப்ராயோ பவதி விதவா கல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:” இத்தால் - அயர்வறு மமரர்களதிபதியானவன் ப்ராதூர்ப் பாவங்களாலே ஸுர நர ஸஜாதீயனாகா நிற்கும், ததீயரும் ஜாதியாலும் வருத்தங்களாலும் குணத்தாலும்படியே இதர ஸமரா இருப்பார்கள், இதில் கர்ஹையில்லை, ச்லாக்யையே யுள்ளது, உபயருமிப்படி நிற்கிறது இந்த லோகரசுஷண நிமித்தமாக, இனி அபாகவதர் பக்கலுண்டான வித்யா வருத்த பாஹுஸ்ய ரூபமான உத்கர்ஷம் விதவாலங்காரம்போலே நிந்த்யமாகா நின்றதென்கிறது.

விளக்கம் - ப்ராதூர்ப்பாவைஸ் ஸுரநர ஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வருத்தைரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வருத்த ப்ராயோ பவதி விதவா கல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: - ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய பல அவதாரங்களில் தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள்

ஆகியோருக்கு ஒத்தபடி அவதரிக்கிறான்; அவனது ஸம்பந்தம் காரணமாக உயர்ந்த ஞானம் பெற்றவர்கள் பிறந்த குலம், ஒழுக்கம் மற்றும் குணங்களால் அவ்விதமே பிறக்கின்றனர்; பாகவதர்களைப் பொறுத்தவரை இது இகழ்த்தகுந்தது அல்ல (அதாவது இவ்விதம் மற்றவர்களுக்குச் சமமாகப் பிறத்தல்). பாகவதர்கள் விஷயத்தில் இது எவ்விதம் உயர்ந்தது என்றால் அவர்கள் உலகைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அவதரிப்பதால் ஆகும். பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களிடம் காணப்படும் கல்வி, ஒழுக்கம் போன்றவற்றின் மேன்மை என்பது விதவையின் அலங்காரம் போன்று பழிப்பதற்கு ஏற்றதாக ஆகிறது - என்றது காண்க. ஆக, அயர்வறும் அமரர்களின் அதிபதியான ஸர்வேச்வரன் தனது அவதாரங்கள் காரணமாக தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள் ஆகியவர்களுடன் ஒத்தவனாகவே நிற்பான்; அவனால் ஞானம் பெற்ற முழுசுஷுக்கள் குலம், ஒழுக்கம் மற்றும் குணம் ஆகியவற்றால் மற்ற மனிதர்கள் போன்றே இருப்பார்கள்; இவற்றில் எந்தவிதமான தாழ்வும் இல்லை, உயர்வே உள்ளது. ஏனென்றால் இவர்கள் இவ்விதம் உள்ளது என்பது, இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டே என்பதால் ஆகும். பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களிடம் காணப்படுகின்ற கல்வி, ஒழுக்கம் போன்றவை மூலம் அவர்களுக்கு உண்டாகும் மேன்மை என்பது விதவைக்குச் செய்யும் அலங்காரம் போன்று பலராலும் பழிக்கப்படுவதே ஆகும்.

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்தஜ்ஞாநாதிகளையுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதியென்று சொல்லாநின்றதிறே.

அவதாரிகை - பாகவதர்களன்றென்னா அவர்களுக்குண்டான வேதவித்யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோவென்ன; அப்படி ப்ரமாணம் சொல்லா நின்றதிறே யென்கிறார் (பாகவத னன்றிக்கே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களுக்கு வேதங்களில் உள்ள அறிவு போன்றவை வீணாகப்போகுமோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு, “வீணாகப்போகும் என்றே ப்ரமாணம் உரைக்கிறது”, என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேத பார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப:” என்று வேத தாத்தர்யமான பகவத் ஜ்ஞாநாதிக ளில்லாமையாலே, பாகவதனன்றிக்கே வேதாத்யயந்ததோடே அதில்

ஸ்தூலார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையனா யிருக்குமவன், போகிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமள த்ரவ்யமான குங்குமத்தைச் சுமந்து திரியா நிற்கச்செய்தே அதின் வாசியறியாத கழுதை போலே, பூர்வோத்தர பாகங்களால் ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதியாநின்று கொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷண வஸ்து பாரத்தைக் கினியச் சுமந்து கொண்டிருக்கச் செய்தே அதன் சுவடறியாத ப்ராஹ்மணக் கழுதை யென்று வேதோபப்ரும்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே யென்கை.

விளக்கம் - சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேத பார பராக்ரந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப: - ஓர் அந்தணன் நான்கு வேதங்களை அறிந்தவனாக உள்ளபோதிலும் எங்கும் நிறைந்த வாஸுதேவனை அறியவில்லை என்றால் அவன் வேதங்கள் என்னும் பாரத்தைச் சுமக்கின்ற அந்தணக்கழுதையே ஆகிறான் - என்றது காண்க. ஆகவே பாகவதன் அல்லாதவன் வேதங்களை எப்போதும் அத்யயனம் செய்து, அவற்றில் உரைக்கப்பட்ட பொருளை மேலோட்டமாக அறிந்துள்ளான் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; இவன் பாகவதன் அல்லாத காரணத்தால் அந்த வேதங்களால் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரன் பற்றி எந்தவிதமான ஞானமும் இல்லாதவன் ஆகிறான். இவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். இன்பத்தில் மட்டுமே ஆசை கொண்டுள்ளவர்கள் விரும்புகின்ற பரிமளம் வீசுவதான குங்குமத்தைச் சுமந்து நின்றபோதிலும் அதன் வேறுபாட்டினை, அதனைச் சுமக்கின்ற கழுதை எப்போதும் அறியாது. அது போன்று - வேதங்களின் பூர்வபாகம் எனப்படும் கர்மகாண்டத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதனையின் தன்மை குறித்தும், உத்தரபாகம் எனப்படும் ஞானகாண்டத்தில் ஸர்வேச்வரனின் தன்மை குறித்தும் கூறப்பட்டதால், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே அறிவிக்கின்றது என்ற பெருமை கொண்ட வேதங்களின் மேன்மையான பாரத்தை நன்றாகச் சுமந்தபடி உள்ளான்; அதாவது வேதங்களின் இனிமையை அறியாத அந்தணக்கழுதை என்றே வேதங்களின் ஆழ்பொருளை உணர்த்துகின்ற இதிகாசங்கள் கூறுகின்றன.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 83)

திருவாய்மொழி முதல் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி

பிறவித்துயர் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாரதனென்றார்; அதில் சொன்ன ஆச்ரயணந்தான் போகரூபமாயிருக்கும் என்கிறார் இதில். பகவத் ஸமாச்ரயணமாகிறது தான், இதுக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆசைப்படும்படி போக ரூபமாயிருப்பதென்றிறே. “அச்ரத்ததாநா: புருஷா:” விச்வாஸ பூர்வக த்வரா ரஹிதரானவர்கள். “அஸ்ய தர்மஸ்ய” என்றானிறே, தனக்கும் இனிதாயிருக்கையாலே. ”பரந்தப” விரோதி வர்க்கத்தை உதறவல்லாய் நீயன்றோ. “அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே” செய்த குற்றங்களையடையப் பொறுத்துத் தங்களை நல்வழிப்போக்கும் என்னை விட்டு, தந்தாமுடைய விநாசத்தைச் சூழ்ப்பதான ஸம்ஸாரத்தை விரும்பி அவ்வழியே போகா நிற்பார்கள். இதுதான் இருந்தபடி பாராய் என்கிறான்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரன் ஆராதிப்பதற்கு மிகவும் எளியவன் என்று அருளிச்செய்தார். அந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட ஆராதனை என்பது இன்பமயமாகவே இருக்கும் என்பதை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்தல் என்பது இன்பமாக இருக்கும் என்று கூறுவது சரி, அவனை ஆராதிப்பது என்பதும் இன்பமாக இருக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் “பகவத் ஸமாச்ரயணம்” என்று தொடங்கி. அதாவது ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய மேன்மையை தானே பார்க்கிறான்; அதனைக் கண்டு அதிசயம் அடைந்தவனாக, தனக்குத்தானே அடிமை செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று விரும்பும்படியாக இந்த பகவத் ஆராதனை என்பது உள்ளது - என்று கருத்து. இங்கு அரும்பத உரையில் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-54) - வடதளமதிசய்ய ரங்கதாமந் சயித இவார்ணவதர்ணக: பதாப்ஜம் அதிமுகமுதரே ஜகந்திமாதும் ந்யததித வைஷ்ணவ போக்யலிப்ஸயா வா - திருவரங்கனே! அழகாக சயனித்துள்ள கடலின் குட்டியோ என்று காண்பவர்கள் வியக்கும்வண்ணம் ஆலிலை மீது சயனித்து, தாமரை போன்ற சிறிய திருவடிகளை, திருஉதடுகளில் வைத்தபடி இருந்தாய். இதன் காரணம் என்ன? உனது திருவயிற்றில் உள்ளடக்கிய உலகங்களை மீண்டும் அளப்பதற்காகவா (அல்லது) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மிகவும் மதுரமாக உள்ள உனது திருவடிகளின் இனிமையை சுவைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவா? - என்று கூறப்பட்டது காண்க. அவனுக்கும் ஆசைப்படும்படியாகவே அவனது ஆராதனம் இருக்கும் என்பதை ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் அவனே அருளிச்செய்தவை மூலம் விளக்குகிறார். இங்கு ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையின் (9-3) ச்லோகத்தை விளக்குகிறார். இந்த ச்லோகம் - அச்ரத்ததாநா: புருஷா தர்மஸ்ய அஸ்ய பரந்தப அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி - பக்தியோகத்தின் மீது நம்பிக்கை இல்லாத மனிதர்கள் என்னை வந்து அடைவதில்லை; ஆகவே அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் மரணம் உண்டாகக்கூடிய ஸம்ஸாரத்தில் சிக்குகின்றனர் - என்பதாகும். அச்ரத்ததாநா: புருஷ: - விச்வாசத்தை முன்னிட்டு என்னை வந்து அடையவேண்டும் என்ற வேகம் இல்லாதவர்கள்; அஸ்ய தர்மஸ்ய - இத்தகைய தர்மத்தை. இங்கு பக்தியோகம் என்பதான தர்மம் தனக்கும் இனிமையாக உள்ளதால் “அஸ்ய” என்றான். பரந்தப - விரோதிகளின் கூட்டத்தை அழிக்கவல்லவன்; விரோதி என்பது புலன்களின் விரோதிகள் அல்லது இந்த்ரியங்கள் என்பதாகும். அல்லது விரோதி என்பதை ப்ராப்ய விரோதி, ப்ராபக விரோதி எனலாம்; உபாயத்தைத் தடுக்கும் விரோதி, உபாயத்திற்கு விரோதி என்று கருத்து. அப்ராப்ய - அவர்கள் செய்த குற்றங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு, அவர்களை நல்லவழியில் கொண்டு

செல்லும் என்னை விடுத்து, தங்களுடைய நாசத்தை ஏற்படுத்தவல்ல ஸம்ஸாரத்தை விரும்பி, அதன் பின்னே செல்வர். ம்ருத்யு என்றால் மரணம்; மரணத்தை விளைவிக்கவல்ல ஸம்ஸாரம். “இதுதான் இருந்தபடி பாராய்” என்றால் இப்படியாக உரைக்கப்பட்ட ”அஸ்ய தர்மஸ்ய” என்பதான “தன்னுடைய ஆராதனை” என்னும் நிலை உள்ளதைக் காண்பாய் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் – “ப்ரத்யக்ஷாவகமம்”, “ந மாம்ஸ சக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்” என்கிற நான் ப்ரத்யக்ஷ பூதனானவன். “தர்மயம்” நம்மைக் காண்கை ஒருதலையானால் அதர்மயமானாலும் மேல்விழவேணும், இது அங்ஙனன்றிக்கே, தர்மாதநபேதமுமாயிருக்கும். “ஸுஸுகம் கர்த்தும்” ஸமர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே தானும் போகருபமாயிருக்கும். “அவ்யயம்” கோலின பலங்களைக் கொடுக்கச் செய்தேயும் ஒன்றும் செய்யாதோமாய் நம் நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே தான் முதலழியாதே கிடக்கும்.

விளக்கம் – அடுத்து கீதையின் ச்லோகம் (9-3) என்பதையும் வ்யாக்யானம் செய்கிறார். இந்த ச்லோகம் – ராஜ வித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரம் இதம் உத்தமம் ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்மயம் ஸுஸுகம் கர்த்தும் அவ்யயம் - இந்தப் பக்தியோகம் என்பது வித்யைகளில் சிறந்ததாகவும், ரகசியங்களில் உயர்ந்ததாகவும், பாவங்களை நீக்குவதில் சிறந்ததாகவும், என்னையே நேரில் காண்பிக்கவல்லதாகவும், என்னை அடைய வைக்கின்ற உபாயத்துடன் கூடியதாகவும், கடைப்பிடிப்பதற்கு இனிமையாகவும், அழியாமல் உள்ளதாகவும் இருக்கிறது – என்பதாகும். ப்ரத்யக்ஷாவகமம் என்றால் என்ன? அவகமயத இதி அவகம: - எது அறியப்படுகிறதோ அது அவகம் எனப்படுகிறது; ப்ரத்யக்ஷமான ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டது எந்த ஞானமோ, அந்த ஞானம் ப்ரத்யக்ஷாவகமம் ஆகிறது. அரும்பத உரையில் – ப்ரத்யக்ஷபூத: அவகமோ யஸ்ய தத் ஞானம் ப்ரத்யக்ஷாவகமம் – என்றது காண்க. ”தர்மயம்” - மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய இந்த பகவத் விஷயத்தைப் பெறுவதற்குச் செய்யக்கூடாத செயல்களைச் செய்வதும் ஏற்புடையதே; ஆனால் அப்படி அல்லாமல் தர்மத்திலிருந்து வழுவாத வழியாக இந்த பக்தி யோகம் உள்ளது. ஸுஸுகம் – அநுஷ்டிக்கும்போது மிகவும் இன்பமாக இருக்கக்கூடியது இந்த பக்தியோகம். அவ்யயம் - நாம் விரும்பிக்கேட்ட பலன்களை அளித்த பின்னரும், ஏதும்

செய்யவில்லையே என்ற எண்ணத்துடன் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான் என்பதால், இந்த பக்தியோகம் என்பது எப்போதும் அழியாமல் தொடர்ந்தபடியே இருக்கும். இங்கு “செய்யாதோமாய் நம் நெஞ்சில்” என்பது ஸர்வேச்வரன் கூறுவதாக உள்ளதாகும். இவ்விதம் கூறிய இடத்திற்கு ஏதேனும் ப்ரமாணம் உண்டா என்பதற்கு அரும்பத உரையில் மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (47-39) - ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்லாப ஸர்ப்பதி - திரௌபதி “கோவிந்தா” என்று அழைத்தது வட்டியுடன் வளர்ந்த கடன் போன்று என்று நெஞ்சைவிட்டு அகலாமல் உள்ளது - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீய:பதியாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் சேஷியாய், நிரதிசயாநந்தயுக்தனாய், “ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி” என்கிறபடியே தன்னைக் கிட்டினாரையும் ஆநந்திப்பிக்கக் கடவனாய்; மோக்ஷதசையில் அநுபவம் இனிதாகிறதும் அவனைப் பற்றி வருகையாலேயிறே; அப்படியே ஆச்ரயணமும் அவனைப் பற்றி வருகையாலே போகருபமாயிருக்குமிறே. இப்படி ஸாதநஸமயமே தொடங்கி இனிய விஷயத்தைப் பற்றா நிற்கச்செய்தே, அவனை விட்டு சஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே! என்று கேவலரை நிந்தியாநின்று கொண்டு, இத்தையொழியில் தாம் உளராகாதபடி தமக்கு இனிதாயிருக்கையாலே இவ்வாச்ரயணத்தினுடைய இனிமையைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனாய் (1-7-8: பின்னை நெடும்பனைத் தோள் மகிழ்பீடுடை), அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களும் பொருந்தியவனாய் (1-7-10: நிகரிலவன் புகழ்), அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் எஜமானனாய் (1-7-5: நாதனை, 1-7-2: எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன்), எல்லையற்ற ஆனந்தத்துடன் கூடியவனாய், தான் மட்டும் ஆனந்தத்துடன் இருப்பதுடன் நிற்காமல், தன்னை அடைந்தவர்களுக்கும் ஆனந்தத்தை அளிப்பவனாய் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். மோக்ஷ நிலையில் உண்டாகின்ற அநுபவம் இனிமையாக உள்ளதாலும், அவனைப் பற்றுவதாலேயே ஏற்படுவதாலும், இங்கு அவனை ஆராதிப்பதும் இன்பமாகவே இருக்கும் என்று கருத்து. இவ்விதம் அவனை அண்டுவதற்கு ஏதுவாகவல்ல உபாயங்கள் என்பதைக் கைக்கொண்டு, இனிமையாக உள்ள அவனைப் பற்றுவதற்குப் பதிலாக மற்ற தெய்வங்களின் பின்னே செல்கிறார்களே - என்று முதல் பாசுரத்தில்

நிந்திக்கிறார். இப்படியாக உள்ளபோது திருவாய்மொழி (1-7-6) - யான்
ஒட்டுவேனோ - நான் அவனை விடுவேனோ - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு இந்த
ஆராதனை மிகவும் இனிமையாக இருந்ததைக் கூறி நிறைவு செய்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 47)

44. நிறமுயர்கோலமும் பேருமுருவு மிவையிவையென்று

அறமுயல் ஞானச்சமயிகள் பேசிலும், அங்கங்கெல்லாம்
உறவுயர் ஞானச்சுடர் விளக்காய் நின்றதன்றி யொன்றும்
பெறமுயன்றாரில்லையால், எம்பிரான் பெருமையையே.

பொருள் - ஸர்வேச்வரனின் ஸௌந்தர்யத்தின் காரணமாக மேன்மை பெற்றவையான அலங்காரங்கள், திருநாமங்கள், திவ்யமங்கள விக்ரஹங்கள் இப்படிப்பட்டவை என்று தர்ம மார்க்கத்தில் நிலைநின்றபடி உள்ளதால் மிகுந்த ஞானத்தை அடைந்த வைதிகர்கள் விரிவாக உபதேசம் செய்யக்கூடும். ஆனால் இவ்விதம் அவனுடைய ஸௌந்தர்யம் போன்ற பலவற்றிலும் தங்களது ஞானம் என்ற தீபத்தை அவர்கள் கொண்டுள்ளனர் என்பதையும் கூற இயலாது; அவனது ஒப்பற்ற மாஹாத்மயத்தை எந்தவிதத்திலும் முற்றிலுமாக அளவுபடுத்திக் கூறுவதற்கு இவர்கள் யாரும் முயற்சி செய்தவர்கள் அல்லர் அல்லவோ?

அவதாரிகை - மநோரதத்துக் கெட்டாதென்றீர்; அவ்விஷயமெட்டாதோவென்ன அவனருளாலே காணலாமன்று காணலாமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் சிலர், “அந்த ஸர்வேச்வரன் பற்றி எண்ணிப் பார்க்க இயலுமோ என்றீர்கள். இவ்விதம் நம்முடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அடையத்தக்க விஷயம் அல்லன் என்றீர்கள். அப்படியென்றால் அவனைப் பற்றி அறியவே

இயலாதோ?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்படி அல்ல. அவனது அருள் இருந்தால் அறிய இயலும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நிறமித்யாதி) இவனைப்பற்றித் தான் நிறம் பெறும்படியான ஒப்பனையும். “ஆயதா:” திருவடி வந்த கார்யத்தை மறந்து கவி பாடத் தொடங்கினான்; வந்த கார்யம் முடிந்தென்றறிந்தானத் தோள்களைக் கண்டபோதே. “ஆயதா:” ஆஜாநுபாஹு. திருமுழந்தாளளவும் நீண்டு பின்னையும் முடியாதிருக்கை. “பாஹவ:”, “ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹு:” என்கிறபடியே “ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:” அழகிழந்து கிடக்கிற ஆபரணங்களை யலங்கரியா தொழுகிறதென்? “கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:” இவ்வாபரணங்களினெழிலைக் கழற்றியிட்டு வைக்கிறதென்? ராஜாக்கள் வெற்றிலை விலக்குதல், பால்குடியோமென்னுதல் செய்வார்கள், “இன்ன கோட்டையழித்தாலன்றி” என்று திரிவாரைப்போலே. ஒன்றுமறியாதே காட்டிலே திரியக்கடவ குரங்குகளு மநுபவிக்கும்படி பெருக்காறுபோலே இவ்வெறும் புறத்திலழகைக் கொள்ளையூட்டிக் கொள்ளுகிறதென்? (பேரும்) இவ்வழகுக்கு வாசகமான திருநாமமும்.

விளக்கம் - (நிறமித்யாதி) - அழகு என்பதே இவனைப்பற்றி நின்று தான் தன்னுடைய இருப்பைப் பெறும்படியாக உள்ளவன். இங்கு இராமனின் அழகில் மயங்கி நின்ற அனுமன் கூறியதை உரைக்கிறார். இராமனும் லக்ஷ்மணனும் சுகரீவனின் இருப்பிடத்திற்கு அருகாமையில் வந்தனர். இவர்களைப் பார்த்த சுகரீவன் மிகுந்த அச்சம் கொண்டு, தன்னுடைய விரோதிகளோ என்று எண்ணினான். இவர்கள் யார் என்று அறிந்து வரும்படி அனுமனிடம் கூறினான். இவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்த அனுமன் இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-14) - ஸிம்ஹஸ் சந்தெள மஹோத்ஸாஹெள ஸமதாவிவ கோவ்ருஷெள ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரிகோபமா: - சிங்கத்தைப் போன்றுள்ள தோள்கள்; உற்சாகம் பாய்கின்ற சரீரம்; ரிஷபம் போன்றுள்ளவர்கள்; நீண்டு, உருண்டு, திரண்டு, இரும்புத்தடி போன்றுள்ள புஜங்கள் - என்று தான் வந்த கார்யம் மறந்து, இவர்களைக் குறித்துக் கவி பாடத்தொடங்கினான். இத்தனை அழகு கொண்டவன். சரி! அனுமன் இவ்விதம் தான் வந்த கார்யத்தை மறக்கக் கூடியவனா என்றால், இராமனின் தோள்களைக் கண்ட உடனேயே தான் வந்த கார்யமான இவர்கள் யார் என்று அறியும் செயலை முடித்துக்கொண்டான் என்று

கருத்து. ஆயதா: - ஆஜாநுபாஹு - இராமனின் திருக்கரங்கள் அவனது முழங்கால் அளவு நீண்டு, அதன் பின்னரும் முடியாமல் உள்ளது. இராமனுடன், யுத்தகாண்டம் (28-24) - ராமஸ்ய தக்ஷினோபாஹு: - இராமனின் வலது கை போன்றவன் - என்று போற்றப்படும் லக்ஷ்மணன், ஆகிய இருவரும் எந்தவிதமான ஆபரணங்களும் அணியாமல் இருந்ததைக் கண்டான். அவர்களிடம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (3-15) - ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா: - அனைத்து ஆபரணங்களையும் அணிவதற்கு ஏற்றபடியான உடற்கற்றைக் கொண்ட நீங்கள், ஏன் ஆபரணங்கள் அணியவில்லை என்றான். ஸர்வபூஷண - நீங்கள் ஆபரணங்கள் அணியாத காரணத்தினால் அவை அழகை இழந்து உள்ளனவே, அவற்றை ஏன் அணியவில்லை. கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா - அந்த ஆபரணங்களின் அழகை ஏன் கழற்றி வைத்தீர்கள்! "எதிரிகளின் இன்ன கோட்டையை அழித்தால் அன்றி வெற்றிலை ஏற்கமாட்டோம், பால் குடிக்கமாட்டோம்", என்று சில அரசர்கள் இருப்பார்கள்; அது போன்று முனிவர்களின் விரோதிகளை அழித்தால் அன்றி ஆபரணங்கள் ஏதும் அணியமாட்டோம் என்று உள்ளீர்களா? அல்லது கானகத்தில் உள்ள என் போன்ற குரங்குகளை வசீகரம் செய்வதற்கு ஆபரணங்கள் அணியாமல், உங்களது இந்தப் புற அழகு மட்டுமே ஏதுவாகும் என்று உள்ளீர்களா? (பேரும்) - இந்த அழகுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள திருநாமம் கொண்டவன். திருவாய்மொழியில் (7-9-10) - மகரநெடுங்குழைக்காதர் - என்று கூறுவது போன்று அழகுக்கு ஏற்ற திருநாமம் உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - திருமலைநம்பி அந்திமதசையிலே கணியனூர்சிறியாத்தானை "பிள்ளை தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குந் திருநாமமென், அததைச் சொல்லவேணும்" என்ன, "இவர் முன்னே நாமெத்தைச் சொல்லுவது" என்று கூசியிரா நிற்க, "தாசரதீ! பேசாதிருக்கு மவஸ்தையன்று காணிது" என்ன; "நாராயணாதி நாமங்களுஞ் சொல்லிப் போருவர்; ஆகிலும் விரும்பியிருப்பது 'அழகியமணவாளப்பெருமாள்' என்னும் திருநாமத்தை" என்ன, "பர்த்ரு நாமத்தோபாதியாயிரா நின்றது; ஆகிலும் பிள்ளை நினைத்திருந்தது போக்கித் தஞ்சமில்லை", என்று "அழகியமணவாளப்பெருமாளே சரணம்" என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தார். கூரத்தாழ்வானோபாதியாகையாலே பட்டரைப் பிள்ளையென்பர். ஆச்சிமகன் அந்திமதசையிலே தன்னையறியாதே கிடக்க, பட்டரெழுந்தருளி செவியிலேயூதினாற் போலே "அழகியமணவாளப்பெருமாளே சரணம்" என்ன, பூர்வவாஸநையாலே யறிவு குடிபுகுந்து அத்திருநாமத்தைச் சொல்லித் திருநாட்டுக்கு நடந்தார்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஸர்வேச்வரனின் திருநாமங்கள் அவன் பக்கம் நம்மை இழுப்பதற்கும், அவனைத் தஞ்சம் அடைவதற்கும் ஏற்றபடி உள்ளன என்பதை விளக்குவதற்குச் சில நிகழ்வுகளைக் கூறுகிறார். ஸ்வாமி பெரியதிருமலைநம்பியின் திருக்குமாரரான திருமலை நம்பி தன்னுடைய அந்திம நிலையில் ஸ்வாமி பராசரபட்டரின் சிஷ்யர்களில் ஒருவரான கணியனூர் சிறியாத்தான் என்பவரை அழைத்தார். அவரிடம், “பராசரபட்டர், தான் தஞ்சம் அடைவதற்கு ஏற்ற திருநாமம் என்று எதனை எப்போதும் எண்ணியிருப்பார் என்பதைக் கூறுவாயாக”, என்றார். இதற்கு சிறியாத்தான், “இவர் முன்பாக நாம் எதனை உரைப்பது”, என்று தயங்கி நின்றார். உடனே திருமலைநம்பி, “தாசரதி! நீ பேசாமல் நிற்பதற்கான நேரம் இதுவல்ல”, என்றார். உடனே சிறியாத்தான் “நாராயணன் உள்ளிட்ட பல திருநாமங்களையும் உரைத்தபடி இருப்பார். ஆனாலும் அதிகமான விருப்பம் என்றால் அழகியமணவாளப்பெருமாள் என்ற திருநாமத்தையே விரும்புவார்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட திருமலைநம்பி, “நம்பெருமாள் என்று உபசாரமாக உரைக்காமல், கணவனின் பெயரை மனைவி உரைப்பது போன்று அழகியமணவாளப்பெருமாள் என்கிறாரே! ஆயினும், பட்டர் எண்ணியுள்ள இந்தத் திருநாமம் தவிர்த்து எனக்கு வேறு தஞ்சம் ஏதும் இல்லை”, என்று கூறிவிட்டு, “அழகியமணவாளப்பெருமாளே சரணம்” என்று உச்சரித்தபடியே தனது இன்னுயிரைத் துறந்தார். இங்கு பட்டரை “பிள்ளை” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், திருமலைநம்பியாகிய தான் பட்டருக்கு, ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் போன்றே ஆவதால் இவ்விதம் அழைத்தார். ஆச்சிமகன் தன்னுடைய அந்திமகாலத்தில் தன்னை அறியாமல் நினைவிழந்து கிடந்தபோது அங்கு வந்த பட்டர் அவரது திருச்செவியில், “அழகியமணவாளப்பெருமாளே சரணம்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஆச்சிமகனுக்கு முன் நினைவுகள் திரும்ப, அந்தத் திருநாமத்தை உச்சரித்தபடியே திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

வ்யாக்யானம் - (உருவும்) ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைநம்பி யந்திமதசையிலே முதலிகளடையப்புக்கிருந்து “நீர் நினைத்துக் கிடக்கிறதென்” என்ன, “வைகுண்டத்திலே சென்றால் நம்பெருமாளுடைய குளிர்ந்தமுகம்போலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் முகம் குளிர்ந்திருந்ததில்லையாகில் முறித்துக்கொண்டிங்கேற ஓடிப்போரு மித்தனையென்று கிடக்கிறேன்” என்றார். பட்டர் பெருமாள்பாடே புக்கிருக்க, பெருமாள் திருமஞ்சனத்துக்கேறி யருளுகிறவர் பட்டரைக்கண்டு

“உனக்கு வேண்டுவதென்” என்று கேட்டருள, “சேலையைக்கடுக்கி திருவரையையுந் துடைப்பற்றையு மொருகால் காட்டியருளவேணும்” என்றார்; பெருமாள் “அஞ்சினாயோ” என்று கேட்டருள, “நாயன்றே! பரமபதமென் சிறுமுறிப்படி யழியும். உம்முடைய குளிர்ந்த திருமுகமும் திருநாமத்தமும்பு மிழக்கிறேனாகக் கருதி அஞ்சாநின்றேன்” என்றார். (உருவும்) வடிவழகும்.

விளக்கம் - (உருவும்) - திருநாமம் மட்டும் அல்ல, இவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் இனிமையாகவே இருக்கும் என்பதற்குச் சில நிகழ்வுகளைக் காண்பிக்கிறார். ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் திருக்குமாரராகிய சொட்டைநம்பி தன்னுடைய அந்திம நிலையில் இருந்தபோது அவரிடம் வந்த சிஷ்யர்கள், “நீவிர் எதனை எண்ணியபடி எப்போதும் உள்ளீர்?”, என்றனர். இதற்கு அவர், “நான் ஸ்ரீவைகுண்டம் சென்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் காண்பேன். அவனது திருமுகம் நம்பெருமாளின் திருமுகம் போன்று குளிர்ந்து காணப்படவில்லை என்றால், அங்கிருந்து பரமபதத்தை முறித்துக் கொண்டு மீண்டும் இங்கு ஓடி வருவது பற்றி எண்ணியபடி உள்ளேன்”, என்றார். ஒருமுறை ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் நம்பெருமாள் அருகில் நின்றபடி இருக்க, திருமஞ்சனத்திற்கு எழுந்தருளியிருந்த நம்பெருமாள் பட்டரிடம், “நீவிர் வேண்டுவது என்ன?”, என்றான். இதற்கு பட்டர், “உம்முடைய திருப்பரி வட்டத்தைக் கழற்றி உம்முடைய திருத்தொடைகளைக் காண்பித்தருள வேண்டும்”, என்றார். பெருமாளை ஏகாந்த ஸேவையில் ஸேவித்தால் விரைவில் பரமபதம் செல்வர் என்று ஒரு ஐதிகம் உண்டு. இதனை எண்ணியவனாக நம்பெருமாள், “அப்படிப்பட்ட பேறு கிட்டுமோ கிட்டாதோ என்று அஞ்சுகிறாயோ?”, என்றான். உடனே பட்டர், “நாயிந்தே! அதற்காக நாம் அஞ்சவில்லை. உம்முடைய குளிர்ந்த திருமுகத்தையும், கஸ்தூரித் திலகத்தின் தழும்பேறிய அழகையும் இழந்துவிடுவேனோ என்று அஞ்சுகிறேன்”, என்றார். (உருவும்) - வடிவழகும்.

வ்யாக்யானம் - (இவையிவை யென்று) இதோரொப்பனையே! இதொரு திருநாமே! இதோரழகே! யென்று. (அறமுயல்) அறத்திலே முயலாநின்றுள்ள. (ஞானச்சமயிகள்) தஹரவித்யை, சாண்டில்யவித்யை, ஸத்வித்யை இவற்றாலே யநவரத பாவநை பண்ணி பக்தி நிஷ்ட்டனாய் அந்த ஸ்நேஹத்தாலே ஓரொன்று அநுபவித்து அதுக்கவ்ருகு போகமாட்டாதே யிருக்கு மவர்கள். (பேசிலும்) சொல்லப்புக்கார்களாகிலும். (அங்கங்கெல்லாம்) அவ்வொப்பனையிலுந்

திருநாமத்திலும் வடிவிலும். (உற) கிட்ட. (உயர்ஞானச்சுடர்விளக்காய் நின்றதன்றி) மிக்க ஞாந ப்ரகாசத்தையுடையரான மாத்ரமின்றி. (எம்பிரான் பெருமையை ஒன்றும் பெற முயன்றாரில்லையால்) தன்னருளாலே யெனக்கு விஷயமாக்கின உபகாரகனுடைய பெருமையை ஒருத்தருங் கிட்டும்படி முயன்றாரில்லை யென்றந்வயம்.

விளக்கம் - (இவையிவை யென்று) - இதோ ஓர் அழகு, இதோ ஒரு திருநாமம், இதோ ஒரு எழில் என்று கூறும்படி. (அறமுயல்) - தர்ம மார்க்கத்தில் எப்போதும் நிலைநின்றபடி உள்ள. (ஞானச்சமயிகள்) - தஹரவித்யை, சாண்டில்யவித்யை, ஸத்வித்யை போன்றவற்றை எப்போதும் கைக்கொண்டபடி இருந்து, அந்த ஸ்நேஹம் காரணமாக இவனது எழில் போன்றவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை அனுபவித்தபடி இருந்து மற்றவற்றுக்குப் போகாமல் உள்ளவர்களாக இருந்தாலும்; அதாவது எழில் என்றால் அதில் மட்டுமே நிலைநின்று, திருநாமம் பற்றி எண்ணாதவர்கள் என்று ஒவ்வொன்றிலும் தனித்தனியாக நிலை நிற்பவர்கள். (பேசிலும்) - இவ்விதம் தனித்தனியே அனுபவித்துக் கூற முயன்றாலும். (அங்கங்கெல்லாம்) - அந்த ஒப்பனை, திருநாமம், திருமேனியின் வடிவம் ஆகியவற்றில். (ஊற) - கிட்டிய. (உயர்ஞானச்சுடர்விளக்காய் நின்றதன்றி) - அவற்றைப் பற்றியதான உயர்ந்த ஞானத்தை மட்டுமே அடைவார்கள், அல்லாமல். (எம்பிரான் பெருமையை ஒன்றும் பெற முயன்றாரில்லையால்) - தன்னுடைய கருணை காரணமாக எனக்குத் தன்னை முழுவதுமாக உணர்த்திய என்னுடைய உபகாரகனான ஸர்வேச்வரனின் பெருமையை இங்கு யாரும் கிட்டி முழுமையாக ஒன்றும் உரைக்க முயலவில்லை.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்